

ма, савезао у клизави свежањ (песак?!), и црвеним концем притего својски па тајним каналом (време развијене канализације) послао на ноге и на нож (обилна оштрица) Новци Петковићу који има такве читалачке компетенције као наш вођа Румениге у свом суженом атару. . .

Негде на релу сна (риба сна зна да смрди од репа) усних да је Т. К. (тајни канал) прорудио, да је Н. П. примио моју несвакидашњу књижевну пошиљку, сео за рапави сто, отворио мастионицу — и није стигао да **покрмачи** извесне крхке лелујање прозне израђивине већ је сместа умро.

(?!), зналачки повукао **преплаћени крај дискретног конца**.

То је пор. ау. подизало у небеса а његове противнике прикивало за неотклоњиво пријави под касарнске куглане.

Сваки пр. хитац, уз дискретно а беспрекорно функционисање »режима обмане«, био је »успешна« и доносио му је све веће своте од љутих противника.

И Броз је, посве разумљиво, као и сваки почетник **потегац** добијао извештај договорени

као контакт између страних дипломата и домаћих дисидентата; шашава игра стрепње и неизвесност која диктатора разгаљује. . .

(. . .)
Има партија које су отишле у какав Такав заборав.

Неке је прогутало исто(ријски) мрак итд. Партија о којој је реч играла се у неком делимичном државничко-диктаторском интервенцији: чак и у градном ваздуху над Даласом. . .

(. . .)
У једној непријатној књизи, у једној књизи за коју ме упркос свему, са свих страна (наводно и са лево) уверавају да је лажна тј. белетристичка итд. помиње се партија шаха коју је **комшијски диктатор**, у крвавој завршници, играо са једним од Високих али подређених и послушних све до претпоследњег момента. . .

Не постоји фотографија која би допустила да се и наше око укључи ретрактивно/ретроспективно у игру.

Неможемо се (одвојено или заједно?) изборити за неку врсту непосредног укључења у партију која нас мучи.

Ослушкивањем или читавањем као виљушком и ножем вероватно се барем можемо острвити на **партиске мрвице**. . .

Ореол непобедивости зна се чију главу може или мора да краси или кваси.

— зашто ореоли не би били течни?!

Противник (и о Њему је реч) није просто или **проширено заморче** већ професионално заморче које, по дефиницији, мора да симулира одговарајући строго контролисани и **вишенаменски отпор** (в. отпорност материјала и кртост појединаца).

. . . . Подсећам да се све најпре одиграва у акустички »безбедној« просторији званој »мехур« . . .

А напољу чекају државничка посла. Благо речено напољу је падала језива киша и народ је био покисао ко миш. . .

Пат или Маг и не чује се Отуд никаква блесави демократска бука. . .

(. . .)
Шах је нешто као полустриптиз: полутка је на табли, полутка је у голој глави а ресто у ваздуху.

(. . .)
За то време, на делимично безбедном месту, комунисти крадом једу посве просечне остриге смишљајући разне крволочности и ситне и крупне гадости на које ће се СиНа (Ситна Номенклатура) већ упецати. . .

Док је најотменији комунистички вођа размишљао

- моралу о својих тајних агената,
- тајном кабинету са седам телефона,
- скупом одржавању комунизма ународном животу,
- томе како прислушкивати цео народ,
- људима партије у канцана девојчурца,
- тајни која буди или испављује ужас,
- грађанима за једнократну употребу,
- тихим а јефтним средствима за ућуткивање критичара,
- бријачима за једнократну употребу,
- исплативости дисидентата,
- томе како направити најотменијег комунистичког вођу играоје шах.

Био је дакле расејан као играч, толико расејан да је понекад дискретно повлачио и по два потеза одједаред не разбијајући главуна ковању стратегије или проучавању противника. . .

Могуће је да је пристајао на привремене жртве али једна ствар остаје у сенци: питање секунданата и суфлера није решено. Ко диктира комшијском диктатору потезе који воде ка циљу у који се не сумња?!

Да, не чека прилике и не »лови грешке« већ немилосрдно »једе« и »кажњава« и најмању несмотреност.

— Па наравно Д. је без Г.!

— Г. (вероватно Грешка)!

Противник се дакле компромитује и »слаби« и »троши« да би на крају, у часу кад се некакво сунце раба над Даласом, од Њега остала само сенка која нема снаге, на уласку у тзв. амерички дан, да зада прави противудар.

Стиче се утисак да се Диктатор понашао као да Га никад неће стићи и бар делимично прогутати седмоглава (?) а караткорочна аждаја из РиБа (Ривалског Блока).

□ □ □

ЕНГЛЕСКА ЖЕНСКА ПОЕЗИЈА

СЈУ МЕЈ

КУЋА

*Кућа је ноћу мајусна и плава,
треба јој небе: дрхти
Прозори су као кожа бубња
Волела бих да си овде.
Волела бих да си на путу овамо
у аутомобилу што пролази крај
уличних светиљки
са играма светла и сенки на твојем лицу
и буком која врви као молекули
твоје руке опуштене на волану
знају те у душу
певају мелодију благодати.
Онда би ти био овде,
баш овде.
А кућа би постала ружичаста и осветљена
и у њој би било тихо
бубњиви би умукли, дрхтања би нестало.*

С енглеског: Владислава Гордић

СЈУ МЕЈ (1955) пише песме и кратке приче, углавном објављиване по зборницима феминистичке поезије. Учествује у раду многих списатељских радионица.

Не стигох честито да се исплачем кад се **риба** сна још једном праћу и ја голорук у туђини ухватити неухватљивог (делимично) себе како своју **књижевну рибу** шаљем на дужном Јовицу Аћину. . .

СПОРТСКИ ЖИВОТ У ДИКТАТОРСКЕ ДАНЕ

● **Најближим диктаторима**
»Види шта можеш да урадим за Друга.
Ако можеш да га намамиш у кутлану, преживећемо овај дан«
(Из једне непријатне Књиге)

(1) Потегац

Из Титових телевизорских казивања понекад нехотице, као што густа ноћ застире природу (или обрнуто), извири и по који какав такав реп. — **прича без репа је неприча!**
— **неприча, хм!**

У срцу испричане касарне би куглана без које официрима не би разоноде: њих не повезује врлина већ кугла!

Разуме се да је неко морао бити задужен да враћа и поставља кегле официрине су само дрешиле кесу а за ту Нуду (Незахвалну Дужност) нашле су младог каплара Броза коме је та незахвалност поверена. Јошка је, како сазнајемо из неколико замућених извора, са извесним аустријским поручником повезао опредељујући се још као млад и зелен за један врло примитиван и прост »режим обмане«, режим који рачуна на танак конач, на једну нит која повезује све кегле у часу кад их поставља.

— тако се штеди **»снага интелекта и мужевност«!**

Тако се, као по неком унутрашњем диктату, кад би аутор, закотрљао или просто заврљачио куглу (можемо да је упоредимо са. . . не можемо!) и она улетела међу згрануте (?) кегле, Броз би (ко би други?!), из дебелог заклона (ДеВе), у класичној улози савременог »ружног патуљка«

део, светицу са којом је могао да се даље усавршава у којечему.

Каплар је, истину за вољу, после неког доба (леданог, социјалистичког, каменог?) уловљен да вара.

Но, шта мари (којој М.?) због тога варка није била изгубила своју моћ у причи.

ЈА наводи да је Тиле ту згоду причао опуштено, с нехотичним осмехом с благом носталгијом према својим младалачким данима, заносима и досеткама, и готов се чинило да још, пред камерама, после толико масних година, трза некадашњу нит, а кегле само падају, фигуре се преврћу и нестају подно Његових ногу. . .

(2) Од »Хајде да бацимо коју куглу« до »Хајдемо у подрум«

»Хајде да бацимо коју куглу«, позва ме Чаушеску и крену ка куглани. Тог дана ме је лако побеђивао; био је више но машина за млевење, биоје страшан као мекика. . .

Ако би му се којим случајем кугла откотрљала у бочни канал (рукавац за непредвиђено), оптужио би најближег телохранитеља који је уживао у игри да се није дискретно радовао већ је смишљено испуштао некакав измишљени звук или је, пак, поново бацито куглу. Ако бих ја некакo срушио свих десет кегли, он би хронично тврдио да сам негде погрешно и терао ме је да поновим бацање. Победнички расположен Чаушеску је најзад стао када се уморио. »Хајдемо у подрум«, предложио је.

(3) Сваки Американац може да се купи

Сваки читалац има свог диктатора. У то Вас даље не бих увлачио али, ако то прочитате и примите као пропозицију (или штогод слично) стићи ћете до ш. табле — не до **шаљиве** т. већ до шаховске табле.

(. . .)
Шах је нешто као фолклор или као патриотска обавеза,